

Jeg er blevet frygtelig tolerant over for Danmarks Radio

INTERVIEW MED ESSEN HØJLUND CARLSEN, FAKTA-CHEF PÅ TV- 2

Af Anne Hjort og Carsten Y. Hansen

Esben Højlund Carlsen er fakta-chef for TV-2 og står for indkøb af fremmedproduktioner, etablering af co-produktionsaftaler med udlandet, samt indkøb og bestilling af danske programmer inden for faktaområdet. Faktaområdet dækker alt lige fra undervisningsstof, wild life, hobby, erotik, udland, de små dyr til halvdelen af børneprogrammerne.

I dette interview fortæller Esben Højlund Carlsen om hvad man gør når man skal udfylde det store hul, som en ny TV-kanal er, om sine kriterier for indkøb af fremmedproduktion, og om hvorfor det har været nødvendigt at indgå pakke-aftaler med nogle få store danske producenter. Han kommer også ind på sine erfaringer fra TV-Syd med dramaproduktioner med amatørskuespillere, og gør sig nogle tanker om hvordan TV-2 kan skabe sig sit eget image i forhold til Danmarks Radio.

Esben Højlund Carlsen startede på TV-2 for kun godt et år siden, og der har været nok at se til for at TV-2 kan gå i luften som planlagt den 1. oktober 1988.

Svært at komme væk fra det angelsaksiske

Hvilke kriterier har I haft omkring indkøb af fremmedproduktion?

Jeg har f.eks. haft det kriterium at koncentrere pengene til de danske produktioner dér hvor jeg ikke kan få stoffet andre steder, og det er i beskrivelsen af det danske samfund og i danskeres privatliv og oplevelse af sig selv. Men med hensyn til f.eks. wild life programmer findes der ingen dansk producent, der har råd til at sidde i 10 dage og vente på at ørnen lige lander på den klippe den skal, men det er der andre der har. Jeg skal ikke

bruge pengene på at konkurrere med National Geographic - de kan det faktisk bedre end os. Natur- og videnskabsprogrammer er ganske oplagte at købe på verdensmarkedet, synes jeg. Og så selvfølgelig en række programmer om international politik og kultur. Der har jeg prøvet at koncentrere mig om nogle hovedemner: mediernes indflydelse i verden, religionens fremmarch, indenfor medierne også datalogien osv. Så har vi 25'års dagen for mordet på Kennedy, 50'års dagen for Hitler og Co., og et amerikansk præsidentvalg som man også kan gøre noget ved. Det har domineret det meget i starten.

Hvordan har I forholdt Jer til den angelsaksiske dominans i det internationale TV-udbud?

Fra starten har jeg ønsket at forskyde vægten væk fra de angelsaksiske lande, men det er altså meget nemmere sagt end gjort. Det drejer sig f.eks om noget så banalt som mulighederne for at kunne orientere sig. Det faktum at BBC hvert år inviterer folk til og komme og sidde en hel uge og bare se deres programmer, det gør det uendelig meget nemmere at finde frem til hvad vi vil have, end at rende rundt på en festival og banke på hos et lille brasiliansk selskab og sige 'må vi se hvad I har'. Den spændetrøje vil jeg meget gerne ud af. Men jeg ved, at hvis vi bestiller 12 brasilianske dokumentarprogrammer, så er de ikke gode nok til at vi kan bruge dem. CBC i Canada kan med venstre hånd i lommen lave dem 4 gange så godt.

Af indlysende grunde prøver jeg selv at finde noget tysk. Det er jo ikke sivet igennem i Kbh. at Tyskland er en slags kulturnation. De tror de går i læderbukser og trutter i horn alle sammen. Jeg synes tyskerne laver dygtige ting, men jeg har den erfaring, at de er forholdsvis svære og sælge til danskere, især dem øst for Store Bælt. Der findes en forestilling om, at hvis det er tysk så er det tungt.

Hvad så med det romanske sprogområde?

Et italiensk dokumentarprogram er sjældent godt. Det er desværre

sådan, at man forklarer nogen ting som vi andre synes er helt indlysende eller man tuttenutter naturen sådan i sin kommentar så jeg vitterlig ikke kan bruge det. Og så skal jeg alligevel købe en hel strimmel ind og versionere den om, og være sikker på at jeg har rettigheder til at skrive om i speakerkommentarerne, og det bliver noget underligt miskmask.

Franske programmer er hæsblæsende efter at deres tv er blevet kommercialiseret. Der er altid to speakere, der taler i munden på hinanden. Det skal gå så stærkt, og det skal helst være lidt poppet og lidt som lakridskonfekt. Da kan man i mange amerikanske programmer klare den ved at skære speaken af eller dæmpe den ned. Vi køber imidlertid kun ganske få amerikanske programmer, og næsten kun fra public broadcasting. Canadierne ligger tættere på os i temperament, dér skal jeg ikke sidde og lave det hele om. Men jeg vil fremover bruge så mange kræfter som jeg kan på at finde egnet tv-materiale fra andet end England, USA og Canada.

Jeg håber desuden at man kan få opbygget et uofficielt korrespondentsystem gennem kontakter med kulturpersoner rundt omkring i verden. Meningen er at få et rapporteringssystem, sådan at vi får en melding, når der er nogen der ser noget spændende, som vi ikke har en skygge af chance for at få øje på selv.

Foregår der et samarbejde med de udenlandske TV-stationer?

Jeg har prøvet at komme igang med nogle co-produktioner for at finde penge andre steder til nogle større, dyrere produktioner. Det er ikke blevet til så mange endnu for det tager utrolig lang tid at få stablet en co-produktion på benene. Men vi er bl.a. co-producent på en meget stor ambitiøs affære som skal fyres af på en af vore første sendedage. Den hedder 'Peace for our time' og handler om 50'års dagen for mødet mellem Hitler og Chamberlain. Den er lavet af en tjekkisk instruktør, én af de spillefilmsinstruktører vi beundrede da jeg gik på Filmskolen. Endvidere har vi en co-produktionsaftale med Channel 4 og RAI (italiensk stats-tv). Så er vi med i en svensk co-produktion som foregår på New Guinea, og vi er med i en international produktion om Skagens-

malerne. Endelig er vi med i en serie som vi co-producere med PBS i USA. Det er et portræt af 15 førende jazz-stjerner. Jeg vil også prøve at etablere kontakter øst på. Foreløbig har jeg en aftale med TV-Warszawa. Og så vil vi gerne lave en co-produktion med sovjetisk tv om vikingerne. Det emne skulle vi ikke kunne komme op at toppes om.

Pakkeløsninger på de danske produktioner

TV-2 er jo opbygget efter den såkaldte entreprisemodel, hvor det er meningen at størstedelen af egenproduktionen ud over nyhederne skal lægges i entrepris hos danske producenter, bl.a. med det formål at styrke det nationale film- og videoproduktionsmiljø. Hvordan er det gået med entrepris-produktionerne?

Jeg har i en periode siddet herinde, og læst ca. 3000 programforslag. Der er selvfølgelig nogen ideer iblandt der kan bruges, men ikke så forfærdelig mange. Læren er at man ikke kan fylde en tv-station med indkomne forslag.

Er det baggrunden for den store kontrakt med Nordisk Film om at levere 200 timer årligt?

Ja, og vi har desuden indgået en aftale med Per Holst. Forhåbentlig kommer der også en pakke med nogle jyske producenter. Ideen har været at få lukket det store sorte hul som en tom tv-kanal er. Vi måtte hurtigst mulig nå frem til en sikkerhed for at vi kan fylde vores kanal ud.

Pakkerne giver først og fremmest en forsyningssikkerhed. Med Nordisk Film aftalen er der garanteret 50 af mine 153 timer. Det ville ikke være til at leve med at de alle sammen, typisk som 1/2-timeprogrammer, lå hos individuelle producenter, hvor vi aldrig kan være sikre på om de bliver færdige, eller om vedkommende er gået nedenom og hjem, eller er blevet kørt over.

Vi har prøvet at slå to fluer med et smæk ved at lave pakkerne så

store at vi kan få en lav gennemsnitspris, som giver os flere penge til de øvrige friere produktioner.

Min idé med pakkerne er at få en stor producent til at løse et stort problem for mig uden at dumpe alle mulige andre ud af markedet. Det kan jeg ved at lade dem lave noget som alle de andre ikke kan lave, og det mest omtalte eksempel, Nordisk Film, bliver nok til en stor sammenhængende fladeaften en gang om ugen, lidt a la Lørdagskanalen, før der gik pop i den. Det de var ganske særlig gode til at lave, da de lavede weekend-tv, selvom de næsten ingen penge havde til at lave det for. Selv med vores skræbete budget kan vi lave det lidt mere luftigt. Men det løser også et andet problem, fordi i stedet for at have en række små pligtprogrammer, så må sådan en fladeaften, hvor overskriften er at her skal man kunne skifte fra en dame i en rullestol til Jack Nicholson, der er på besøg i Kbh., kunne gøre de andre programmer lidt friere. Det opfylder en forpligtelse: f.eks. at vi har beskæftiget os med så og så meget socialt stof, plus at vi kan give programmet en tydelig og genkendelig profil. Sådan et program er der ingen andre end Nordisk Film, der ville kunne påtage sig at lave for øjeblikket, og jeg føler vitterlig at det ikke tager noget fra nogen.

Og så forsøger vi at få en række af de i luften frit svævende filmkunstnere i den danske filmbranche til at gå sammen som en slags United Artists. For vi har ikke råd til at én skal til Thule, en anden til Himalaya, og en tredje til Brasilien, medmindre de vil gå ind og påtage sig også at lave et ugentligt teatermagasin eller lignende. Fordelen er at de påstår de er billedfolk, så derfor kan de bevise at de kan gøre det lidt mere spændende end de kan i gyngemosen, og vi kan så få råd til de dyre produktioner ved at de ligger i en samlet pakke som har en rimelig pris. De vil få noget internt bøv! med at finde ud af hvem der skal lave bilmagasinet og hvem der skal til Brasilien - men det må de jo selv finde ud af.

Vil det sige at I ikke vil lægge enkelte programmer ud til enkelte producenter?

Nej, det vil det ikke sige. Det gør jeg i vid udstrækning, det tager bare lidt længere tid. Det er anden og mere kompliceret affære at finde ud at ham tandlægen i Ringkøbing faktisk godt kan lave tv-program, og han har nogen interessante ideer, og når det ser lidt mærkværdigt ud på papiret, så er det fordi han skriver lidt mærkværdigt, men han har faktisk tænkt sig om. Det tager længere tid. Men jeg vil også meget gerne finde frem til at lægge små serier ud, f.eks. 4 x 1/2 time om det danske forsvar: hvad er det for noget vi skal forsvare, hvem vil forsvare det og hvordan skal det forsvares, eller hvor står folkekirken henne i dag?

Det danske produktionsmiljø

Hvordan vil du karakterisere det danske produktionsmiljø? Er der talent nok?

Nej, vi har jo for det første et producerproblem. Jeg har prøvet at lave et lille regnestykke som viser, at hvis alt TV-2 bliver fabrikeret på samme måde som TV Syd - det bliver meget spartansk - så mangler vi 906 mennesker, bl.a. redigeringsteknikere og flerkameraproducere.

Der findes en masse ekspertise i at lave klassiske dokumentarfilm. Klassiske dokumentarfilm skal vi også have, men de er ikke umiddelbart tv-rettede. Det er ofte en lidt tung og ikke medieegnet måde at fortælle en historie på. Så findes der en spillefilmserfaring, og der findes nogle udmærkede professionelle, kommercielle informationsfilm. Men jeg erfarer gang på gang at det er et meget stort spring for en lille producent, at springe fra en film som kunden var meget glad for om vindmøller til at lave et program som hele nationen ville synes var interessant og sidde og kigge på.

Der mangler noget dramaturgisk viden: hvordan monterer man en historie så den interesserer folk, der ikke på forhånd er interesseret i det emne. Det prøver jeg så at anskaffe mig gennem de redaktører jeg ansætter. Lad os sige at du har en halv times ked-sommeligt tv-program. Omkring 20 minutter inde i programmet kommer den eneste virkelig interessante oplysning i det program. Så gør man som Hitchcock, starter med halvdelen af den oplysning, og så gemmer den anden halvdel til programmet er ved at være færdigt. Så er der chance for at der ikke er nogen der skal ud at tisse før de har fået den sidste halvdel. Selv om vi ikke har tid til at rende rundt og være filmskole, vil jeg nu prøve at snige mig til det alligevel. Sådan at redaktørerne kommer på besøg i et redigeringsrum og siger: 'hvorfor bytter I ikke om på de to scener, så bliver det dobbelt så godt', frem for at vi får de færdige programmer og siger 'det var dog ærgerligt at de ikke bare lige gjorde sådan og sådan'.

850 timer er ikke nok

Kan det overhovedet lade sig gøre at realisere andet end en mindre del af de mange programideer med den sendetidsramme I har fået stillet til rådighed på TV-2?

Vi sidder jo i en situation hvor vi er nødt til at operere med både en A- og en B-plan. A-planen siger at vi formodentlig kun skal sende 850 timer, og B-planen siger at det forhåbentlig lykkes at overbevise tilstrækkelig mange om at det er en dårlig idé. Hvis vi kun sender 850 timer bliver vi verdens dyreste tv-station. Helt ned i den detalje, at det i nogle tilfælde kan betyde den ekstra udgift, at bruge en hel dag i et redigeringsrum for at få et 40-minutters program banket ned til et 30-minutters program, fordi vi ikke må overskride tiden. Det kan være dyrere at overholde en kort form. Eller i forbindelse med fodboldtransmissioner på sporten. Hvis der scores i sidste minut, så der er omkamp, og det må vi så ikke sende? Det vil give nogle helt hysteriske konsekvenser. Så vi håber at få det kommissorium at vi skal sende så meget vi overhovedet kan for de penge vi har fået.

Men vi skraber bunden. Programmerne skal reddes hjem med det yderste af neglene, og vi er helt afhængige af en særlig goodwill hos producenterne - som man kun kan forlange i en startfase. Der er få penge, og det er indlysende at bare med lidt flere kunne vi lave det dobbelt så godt.

Konkurrencen med Danmarks Radio

Alle forventer at TV-2 skal præstere noget alternativt til Danmarks Radio. Kan I lave noget alternativt TV? Og hvad bliver det i givet fald?

Det vil jeg ikke påtage mig, ud fra de midler vi har, at sige at vi kan gøre. Hvis jeg skal være lidt ondskabsfuld, så sker der jo tillige det, at hver eneste gang vi har debatteret en meget konkret idé, så kan vi læse i avisen at det vil Danmarks Radio også gøre. Første gang Jørgen Steen Nielsen tager til Italien, udløser det at Danmarks Radio sender en italiensk fodboldkamp. Vi sidder her og diskuterer om vi skal genindføre speakeren, altså ikke lave bare sådan en mannequin med en knækket påskelilje, men gøre noget ud af værtsfunktionen, og i samme øjeblik offentliggør de, at pr. 1. oktober genindfører Danmarks Radio speakerfunktionen. De har en underlig blanding af at foragte os og være bange for os, og jeg synes nok deres programsammensætning har ændret sig det sidste års tid. Jeg håber det er en børnesygdom med den der lidt komiske måde at konkurrere på. Jeg synes landet er for lille til at vi spilder ressourcer på usund konkurrence. Jeg mener at vi i fællesskab kan få en bedre kvalitet frem. F.eks. er det jo ret meningsløst at vores opkøbere ligger og konkurrerer sig til blods. Det vil kun bevirke at programmerne bliver dyrere. Og inden for mit område er der stof nok.

Kan man ikke på længere sigt forestille sig at det bliver ligesom mellem det tyske ARD og ZDF, der f.eks. på sportsstoffet har en udmærket deleordning, hvor man skiftes til at transmittere?

Med hensyn til sportsstoffet og EBU-stoffet, bliver vi nødt til

at dele på en eller anden måde. Jeg er for så meget samarbejde som muligt. Jeg synes at det er en usund form for konkurrence, at hvis de har en fodboldkamp, så skal vi have en fodboldkamp, der er endnu bedre. Eller hvad gør vi når de sender melodi grand prix. Køber vi så en koncert med David Bowie og Tina Turner, eller slår vi til og sender 4 timer om bulgarsk lyrik? Det er det eneste tidspunkt vi kan komme af med det på, uden at nogen lægger mærke til det. På den anden side er jeg sikker på, at vi politisk vil blive holdt til ilden ved at vi skal konkurrere på seertal, i hvert tilfælde i de første to timer af aftenen.

Så sender I jo heller ikke meget længere?

Nej, det er det.

Et nyt fjernsyn?

Men hvis man sammenligner med det de laver i Danmarks Radio, har I så nogen programideer som kunne forny fjernsynet?

Nu er jeg blevet frygtelig tolerant overfor Danmarks Radio, efter at jeg har fået dette job. Men det skulle jo være mærkeligt hvis jeg pludselig glemte alle de gode år, som jeg har haft med Danmarks Radio at gøre. Det har været en god arbejdsplads. Men der har været mange ærgrelser, fejl der udgår fra produktionssystemet, og hele den der skolemesterende seminarieholdning som Danmarks Radio har haft til virkeligheden. Selvfølgelig ville jeg være en stor forræder, hvis jeg ikke troede på at filmfolk, at visuelt trænede mennesker, kan lave mere interessant fjernsyn end folk der er hentet fra Statens Husholdningsråd, eller hvor man nu rekrutterer Danmarks Radio's medarbejdere fra. Jeg har jo selv haft det job i 10 år at skole dem når de kom ind, og jeg har set den ene efter den anden, som kun var der fordi han havde en eller anden affinitet til et emne, men ikke det ringeste begreb om 'hvad fjernsyn var'. Og så alle de der skrivende journalister, som man så sætter til at skrive et manuskript. Så siger de: 'her siger vi noget om en ko' - så skriver de: et billede af en ko,

'og her noget om byrådet', så et billede af rådhuset. Så er det man tager manuskriptet og river det i stykker, og siger 'jeg vil ikke høre et ord af speakerteksten, fortæl mig billedside og lydside og ikke et ord, så kan du komme tilbage og få lov til at få sagt et eller andet i en speakertekst, når du har defineret hvad du ikke kan sige på anden måde'. Jeg er overbevist om at man kan lave tv på en anden måde. Jeg er bare ikke sikker på at vi ret hurtigt kan markere at 'bare sådan'. Det gør mig forsigtig i svaret, at jo tættere det rykker på startdatoen, jo tydeligere bliver det, hvor begrænsede mulighederne egentlig er. Bl.a. at man ikke har givet os nogen penge. Hvis sådan noget som United Artists blev til noget, så ville vi være ret nysgerrige på om de kunne få et almindeligt tv-program til at se lidt mere interessant ud. Jeg bilder mig selvfølgelig ind at de kan.

Amatører i TV

På TV-Syd har du været med til et eksperiment med at bryde det traditionelle TV's rammer. Det var ved at basere dramaproduktion på amatørskuespillere?

Ja, det var en idé som kom til at præge TV-SYD på et meget tidligt stadium. På et tidspunkt lavede Helge Lorenzen og jeg serien "Retten er sat?", og blev af og til glædeligt overraskede over hvor godt resultatet faktisk blev ved at bringe en amatør i en tænkt situation. Men det er ikke nok at sige, at vi ville flytte den lokale dilettantkomedie over på tv-skærmen, fordi det skal jo også være spiseligt for andre mennesker end de pågældendes familie. Jeg synes der er to bærende aspekter i det, det ene er at jeg hellere vil se nogen gode amatørers ærlige forsøg, end i nogle tilfælde at se trætte professionelles venstrehåndsarbejde. I professionelle kredse er det absolut et enten eller - alt hvad der har med amatører at gøre er gyseligt per definition. Det andet aspekt som jeg stadig kulturpolitisk tror meget på, er at der er nogle enorme kræfter som forener en egn. Der var ingen tvivl om at hele Broager Land har følt sig optaget af det da vi lavede 'Apotekeren fra Broager. Vi lavede året efter et stort

middelalderdrama på Sønderborg Slot, og der var der til sidst involveret utallige mennesker, fordi fremstilling af våben var et arbejdsløshedsprojekt i Sønderborg kommune, og de perlestukne huer til adelsdamerne lavede plejehjemmene.

Jeg kunne tænke mig at der var flere muligheder i det for TV. Hvis man har et initiativ på Ringkøbing-egnen, som har vanskeligheder ved at blive lokalt finansieret, kunne det blive finansieret af os, så de fik deres store egnesspil eller hvad det nu måtte være, og vi fik et professionelt tv-program, som kører helt udenom officielle prissystemer og sådan noget. For der er nogen underlige misforhold i denne verden. For hvad der er billigt for et tv-program er vanvittig dyrt for et amtsråd. Hvis man på en anden måde kan sige at der er de og de kasser i et land med bestemte kulturelle formål og blande det på en helt anden måde, tror jeg virkelig der kunne ske meget mere. Så der er både et lokalt mobiliserende moment i det, og samtidig mener jeg også at der er et kunstnerisk moment i det som burde dyrkes noget mere - bedre end jeg har været med til at gøre. Jeg tror virkelig på at man kan få glimrende resultater ud af det.

Hvor langt kan man komme med den udtryksfuldhed og inderlighed i det spil som amatører kan lave på TV?

Man kan jo komme lige så langt som de bedste instruktører er kommet med f.eks. børn. Hver gang du skal bruge børn er du jo nødt til at bruge en amatør. Problemet er imidlertid at hvis du samtidig skal slå rekorden i hastighed og i økonomi, så kan du ikke skabe den ro om spillesituationen som gør at du får tid til at finde frem til et ægte udtryk. Det er jo det den professionelle bare kan levere. Det kan amatøren naturligvis ikke og der kommer jo naturligvis nogen vådeskud af nogen replikker ind i mellem. Men da er det jeg synes at det er en højrovet fordom at man hellere vil høre på en række slappe professionelle replikker som intet indeholder, end man vil tage de der vådeskud og engang imellem få noget liv på skærmen som vi ellers ikke får - f.eks. en ægte dialekt engang imellem. For ikke at tale om Apotekeren fra Broager hvor vi fik en foræring af en gammel kone. Hun gik

igennem på skærmen - hun virkede. Hvis jeg havde haft tid, kunne jeg sikkert have lavet en serie med hende som miss Marple, der var på sommerferie i Skagen. Hun gik jo hjem med et brag.

Hvordan var det at arbejde med amatørskuespillere i forhold til den arbejdsmåde du har været vant til som filminstruktør? Hvordan lykkedes det at få de brugbare udtryk frem?

For det første lagde vi det hele an på improvisation over et givent emne og det kræver at du har mindst to kameraer, ellers ville du aldrig kunne klippe en dialog sammen. Selv om de nogenlunde husker at spørge om det samme, så putter de et "ikke" ind i sætningen den ene gang, så svaret bliver "jo" og glemmer "ikke" næste gang. Så skal du klippe så de er som de skal være. Du er nødt til at have to kameraer på. Og så kræver det også at du er villig til at skrive manuskriptet om til sidste øjeblik. F.eks var Hilde Wohlgemut en lille bitte stum rolle, og inden hun var færdig var hun blevet til miss Marple-historien.

Alle de produktioner du har lavet med amatører - Apotekeren fra Broager, Strandvaskeren, Mordet i Finnerup Lade - indeholder et stærkt spændingsmoment. Hvordan kan det være?

Det gør det nemmere, udover at det jo er en tanke man meget hurtigt får når man vil lave tv. Hvis du laver et principielt stillestående psykologisk drama, så er du totalt udleveret til om de spiller godt eller ej. Det handler jo ikke om andet. Hvis der er en spændingsmotor er der trods alt et eller andet der bevæger sig hele tiden. Scenen giver i det mindste den information, at - nå, det er ikke ham der er morderen, frem for kun at skulle give den information at hun prøver at skjule at hun er forelsket i ham, men det gav den ikke for det kunne hun ikke spille. Prøv og se på hvor elendige skuespillerpræstationerne er i mange af Hitchcocks' film. Hans mesterskab består i at han kan etablere en motor som kører uanset om de spiller godt eller dårligt. Der er noget der trækker længere frem, og så har spændingsfilm noget større seeropmærksomhed.

I de omtalte produktioner var det kun skuespillerne der var amatører, mens folkene bag kameraerne var professionelle. Hvad mener du om almindelige menneskers mulighed for selv at lave TV? Kan de det?

Selvfølgelig er det også for mig et ideal at få brækket respekten for film og tv ned, og sige: 'tag kameraet og lav jeres egen historie'. Men jeg kan ikke erindre at have set et eneste vellykket eksempel. Indtil videre tror jeg på at man må kombinere med noget professionalisme, så amatørskuespilleren ikke også bliver udleveret til en anden som er amatør i sit fag og ikke kan hjælpe ham.

TV-2's image

I den skærpede konkurrence mellem TV-stationerne gør man alt for at profilere sig. Hvad med TV-2? Skal det også have et image, eller et særligt ansigt over for seerne?

Det vil jeg gerne have. Prøv at tænke på hvad vi har. Vi har en tv-avis - derefter kommer et farveskilt, så siger det tuttelu - og så kommer der et indkøbt program, nogen indslag, og så tuttelu og så flyver uglen hjem. Vi har vænnet os til det, men det er da ufattelig upersonligt. For mig var det ønskeligt at etablere en værtsfunktion, da vi er tvunget til at købe så meget ind. Det kan være nogen man er på besøg hos, og som kommer igen med nye programmer. Jeg tror på at man f.eks. kunne lave et lille mini talkshow, tog nogen mennesker i studiet som havde set programmerne på forhånd og havde nogen meninger om dem. Jeg tror ikke mange vil slukke, hvis man får én til at sidde og sige 'jeg synes godt nok det var lidt kedeligt de første 10 minutter men så skete der et eller andet'. Jeg har set nogen meget primitive italienske lokalprogrammer, hvor rammen er nogen mennesker, der sidder i et studie, de har stort set ikke råd til andet, så har de af og til købt en lille film eller sådan noget. Men det fungerer sådan at der er identitet, der er profil på. Men her blander jeg mig i udsendelsesredaktionens arbejde. Jeg skal bare levere fakta-

programmerne, og jeg kan ikke bilde nogen ind, at vi kan gå ud på verdensmarkedet og købe nogen helt andre programmer end de andre køber. Men jeg håber at involveringen af film- og mediefolk kan gøre det lidt mere visuelt appetitlig at se på, lidt mindre snak og nogen flere billeder. Jeg håber at vi kan præsentere os på en gemytlig facon, som jeg oven i købet godt kunne tænke mig, at der var noget indhold i. Og så håber jeg generelt at vi kan blive mere regionale end Danmarks Radio, især i vores nyheder, og samtidig også mere internationale, og overlade sådan en pæn blok i midten til dem, hvor vi siger: 'det er I rimelige gode til det her'.

Anne Hjort er informationsmedarbejder i Arbejdstilsynet, Carsten Y. Hansen er videnskabelig medarbejder ved Institut for grænse-
regionsforskning.

Den iscenesatte TV-virkelighed

Af Peter Harms Larsen

Dansk TV-historie er der skrevet meget lidt af, og om udviklingen af de forskellige TV-genrer næsten intet. I denne artikel tegner Peter Harms Larsen et rids af de sidste 20 års TV-udvikling, hvor der er blevet eksperimenteret med forskellige hybridformer, som blander fiktion og fakta.

Peter Harms Larsen bruger ordet 'fiktion' som overbegræb for alle former for medieprodukter, hvor fiktions- og faktaelementer blandes sammen. Både de engelsk inspirerede dramatiserede dokumentarprogrammer (drama-dok) og de amerikansk inspirerede dokumentariske dramaer (doku-drama) er således fiktion, og det er tillige eksperimenterne med at anvende rekonstruktioner i faktaprogrammer, med at bruge faktakoder i fiktionsprogrammer, med at 'punke' fortæller-instansen og med at iscenesætte virkeligheden i form af spontanspil eller som eksperimenter. Især anvendelsen af iscenesat virkelighed mener Peter Harms Larsen er et selvstændigt dansk bidrag til udviklingen af TV-faktionsgenren.

Artiklen stammer fra et undervisningsmateriale, som anvendes i Danmarks Radios interne uddannelse. Konklusionerne i den sidste del har derfor et videre perspektiv end de eksempler, som er nævnt i første del. Hele materialet vil senere blive gjort tilgængeligt i bogform udgivet af Danmarks Radios Uddannelsescenter.